

[Edvard Sørensen.]

ligning af Indkomst- og Formueskat, er stadig til Stede, og alene af den Grund vil det være rimeligt, at Loven forlænges. Om den bør forlænges for mere end 1 Aar, kan der jo tales om. De fleste ønsker sikkert at komme af med den store Del af disse Bestemmelser, naar Forholdene igen bliver normale. Men selv om Loven skal forlænges, er der, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet var inde paa, i den Tid Loven har været gældende, indvundet nogle Erfaringer, der bør tages op til nærmere Prøvelse. Jeg tænker bl. a. her paa Forhold, der knytter sig til § 6 a og b om Goodwill og tidsbegrænsede Rettigheder. Hvis der er Tale om Tvangsafstaaelse, hvad vi jo har set Eksempler paa paa forskellige Omraader, kan man ved Bestemmelserne i den nuværende Affattelse let komme ud for at gøre Skatteyderne Uret. Men alle disse Spørgsmaal egner sig bedst til Drøftelse i et Udvalg. Med disse Bemærkninger skal jeg for dette Lovforslags Vedkommende tilsige mit Partis saglige Behandling af Forslaget og vor velvillige Indstilling over for en hurtig Gennemførelse.

Den Beskatning, som det foreliggende Forslag om Indkomst- og Formueskat til Staten giver Udtryk for, er, som af Finansministeren paa et tidligere Tidspunkt bemærket, noget høj, saa det ikke vil være rimeligt at gaa videre ad denne Vej. Det er ikke nogen Hemmelighed, at Befolkningen længes efter at faa en mindre Skattebyrde end den, der nu under Krigstiden er lagt paa den, og som for mange er vanskelig at bære. Jeg tror derfor, at den Forhøjelse af Satserne i Anledning af Lønskattens Bortfald, som Finansministeren bebudede ved Forelæggelsen, vil blive vanskelig, for ikke at sige umulig at gennemføre, og man kan vel heller ikke afvise den Tanke, at Indkomstskatten kan give mere end af Finansministeren beregnet. Jeg tror, Tiden snart er inde til, at Regeringen for Alvor maa beskæftige sig med Spørgsmaalet om at gennemføre Besparelser baade i Statens og Kommunernes Husholdning. De Byrder, som det offentlige lægger paa Befolkningen, har antaget et saadant Omfang, at man inden for den nærmeste Fremtid maa regne med, at det med de svigtende Produktions- og Beskæftigelsesmuligheder vil blive umuligt at udrede dem, uden at den Kapital, der er nødvendig, naar Produktions- og Beskæftigelsesmulighederne igen bliver normale, er blevet opbrugt til at betale Skatter med i Stedet for til at sætte Virksomheder i Gang. En saadan Udvikling vil være meget be-

tænkelig og skadelig for Erhvervslivet og dermed for vort Samfunds fremtidige Vilkaar. Det vil nemlig ikke være muligt for Staten at løse den Opgave, der til sin Tid vil blive stillet Erhvervslivet. Skal Beskæftigelsesproblemet løses, maa det være Erhvervslivet, det private Initiativ, der løser det. Og dette vil blive stærkt vanskeliggjort, hvis man fortsætter med den Skatteudskrivning, som man har kendt i de senere Aar.

Forslaget er, som det fremgaar af Bemærkningerne, bygget op paa samme Maade som i Fjor. Det vil formentlig sige, at der i Udskrivningen er medregnet et Beløb til at dække en Del af Udskrivningen af den amtskommunale Grundskyld, og da der i Aar ikke bliver Brug for dette Beløb, vil jeg spørge den højtærede Finansminister, om der, hvad jeg haaber, kan forventes et lignende Beløb som sidste Aar stillet til Raadighed til Nedbringelse af Sygehusudgifterne. Det vil være endnu mere paakrævet i Aar end i Fjor paa Grund af de stærkt stigende Udgifter til vore Sygehuse, og det vil under de Forhold, hvorunder vi lever, være en rimelig Haand-rækning til vore Amts- og Bykommuner.

Med disse Bemærkninger skal jeg tilsige vort Partis velvillige og saglige Behandling af Forslaget.

O. Kier: Da vi for to Aar siden i Folketinget behandlede det Lovforslag, som dengang blev til Lov, og hvis Forlængelse vi nu i Dag behandler, henviste vi fra vor Side til, at naar man har en Skattekommission siddende — det havde vi jo dengang, og den sidder endnu —, vilde det have været mere naturligt, om man lod denne forberede det Lovgivningsarbejde, der da var og nu i Dag er Tale om, især da der i Loven er Bestemmelser ud over dem, om hvilke man kan sige, at de var og ogsaa i Dag er født af Tiden. Forslaget blev imidlertid dengang Lov uden vor Medvirkning, og forlænges Loven ikke nu, vil der — det maa jeg indrømme — blive et Hul; men jeg vil dog gerne sige, at vi vilde foretrække en noget ændret Form af Lovforslaget.

Jeg vil gerne om de enkelte Paragraffer bemærke følgende. Om §§ 4 og 5, der jo maa ses i Relation til hinanden, sammenhørende som de er, vil jeg sige, at Bestemmelserne har aldrig tiltalt os. Der kan, bevares, siges meget og formodentlig opstilles mange Tilfælde, som kan tale for Bestemmelserne, men der kan opstilles lige saa mange vægtige Grunde imod dem. Man har villet hemme en usund Spekula-